

KVT nyitó elmélkedés

2013. november 9

Teilhard de Chardin a boldogságról írt esszéjében egy kiránduló társaságról ír. Három csoportra osztja az résztvevőket.

A csapat egyik részét, akik a korai hajnal hűvösétől megszeppenve inkább visszafekszenek: *életuntak*nak nevezi.

A többiek elindulnak a túrára. Az út felénél egy tisztáson megállnak kis tizóráira, hogy erőt gyűjtsenek. Az újra induláskor a csapat egy része maradni akar: jó nekünk itt, élvezzük a napsütést, egymás és a természet szép társaságát... Ők az *élvhajhászok*, a bonvivánok.

A kirándulók maradék része nekifeszül a csúcsnak. Még akkor is, ha az ködbe vész és elérhetetlen messzeségűnek tűnik... Ezeket nevezi Teilhard *tüzesszívűeknek*.

Nemcsak magunkat és a körülöttünk élő társadalmat lehet ilyen szeletekre osztani, hanem életünk során mi magunk is ezek közt egyensúlyozunk. Hol megijesztenek és megtorpantanak a ránk váró feladatok; máskor meg elkényelmesedünk, megülünk jól kialakított környezetünkben, mintha már semmi jövőnk, tennivalónk se volna. De közben mindig ott motoszkál, pislog szívünkben a tűz: ki válthatná meg helyettünk a világot. Jézus áldozata mellől nem hiányozhat a mi szeretet-áldozatunk sem. Életünk végéig a Csúcsra kell törekednünk – a Költő szavával: *amit nem emelsz – szüntelen süllyed...*

A két témafelvető kulcs-szó-hoz fűznék még egy-egy gondolatot. Ezt különösen fontosnak tartom a mai köz- és politikai-gondolkodás megnyilvánulások miatt...

A **radikalitás** – etimológiailag – a gyökerekhez való visszanyúlást, ragaszkodást jelenti. Semmiképpen valami faragatlanság, durvaság, harcoság a fő jelentése.

Ignace Lepp svájci pszichológus mondja: a kommunizmus és a kereszténység között az a különbség, hogy ha a kommunizmus meg akar újulni, kiadja Lenin összest – más-más kihagyásokkal, addig a kereszténység úgy akar megújulni, hogy újra meg újra visszatér az evangéliumok eredeti tanításához.

Amikor radikalitásról beszélünk, mindig az eredeti, jézusi szándékhoz, tanításhoz való igazodásra gondolunk. Innen indult a Bokor is, és ezt kellene nekünk is folytatnunk.

Ehhez túlcsonduló szeretet, egymásra és másokra figyelés kell.

A **szalon-képesség** első közelítésben negatív kicsengésű: elfogadhatóvá/elviselhetővé tenni gondolkodásunkat, viselkedésünket mások, elsősorban másként viselkedők, ha kell még ellenségeink számára is. De lehet erről pozitívan is vélekedni: megnyerően, barátságosan szeretnénk viselkedni környezetünkkel. Még akkor is, ha (még) nem mindenben tudunk egyetérteni.

Abban bízva, hogy így hamarabb közel kerülünk egymáshoz, mintha farkas-szemmet néznénk egymással...

Ha radikálisan akarunk Krisztus nyomában járni és nemcsak szalonkeresztényként *úgy tenni, mintha*, akkor nem maradhatunk lustán-kényelmesen megvetett ágyunkban, nem telepedhetünk le vélt eredményeink és sikereink babérjait ünnepelni, hanem a Lélek tüzetől lángot fogva – tüzes szívekkel – küzdenünk kell az Ország megvalósulásáért.

Ötven évet temettük a piarista *Sík Sándort*.

Befejező Összegzésül és emlékezésül az ő verséből idézek:

A virágtalan, gyümölcstelen ágtól
A meddőségtől, lanyhaságtól,
a naptalan és esőtelen égtől;
Ments meg Uram a szürkeségtől!

Csak attól ments meg, keresők Barátja,
Hogy ne nézzek se előre, se hátra.
Tartsd rajtam szent, nyugtalan ujjad,
Ne tórd, Uram, hogy bezáruljak!

Ne hagyj Uram, megülednem,
sem eszmében, sem kényelemben.
Ne tűrj megállni az ostoba *van*-nál,
S nem vágyjni többre kis mái magamnál.

/ Ments meg Uram! 1940 /

Ehhez adjon sok-sok indítást-ötletet a mai nap!

(T)